



P.S.ANI

1. číslo / léto 2016

OBSAH

Povídka na jedno téma

Důležitý den, Barbora Tomášková

Tomáš je už od rána ve stresu. U zavazování kravaty si několikrát nahlas zanáává a ve spáncích mu přitom hlasitě bubnuje horká krev.

„Máš všechno?“, zavolá na něj ještě máma z kuchyně.

„Joo!“ řekne Tomáš mrzutě, protože to poslední, co teď potřebuje, je s někým mluvit.

„To víš, že nemáš, ty hlavo dřává!“ objeví se po boku Tomáše a ve zdvižené ruce drží propisku. Na sobě má svítivě žlutou zástěru posetou od shora až dolů modrými ledňáčky.

Tomáš kvapně poděkuje a rychle za sebou zabouchne dveře. Matka na něj přes ně ještě něco volá, ale to on už vchází do výtahu a je duchem mimo. Matka se naštvane vrací zpátky do kuchyně a dál pokračuje ve vaření. Při hnětení těsta si začíná uvědomovat, že i ona je vlastně pěkně nervózní. Je to přeci jenom její jediný syn a dnes maturuje, asi je normální být trochu ve stresu. Při krájení paprik a okurek potichu vzpomíná, jaké to bylo, když ho ona sama před lety vedla do první třídy.

Tenkrát se s ní ještě chtěl držet na ruku. A nejen to. Chtěl, aby byla po jeho boku úplně pořád, každou chvíli. A to ona byla. Snažila se. Zakrývala svému synovi oči před věcmi, které nechtěla, aby kdy poznal, a naopak se mu snažila otevírat dveře všude tam, kde tušila, že bude šťastný. Často, když Tomáš spal, seděla ještě dlouho do noci nad jeho postýlkou a odháněla od něj všechny noční můry. Tenkrát se to ještě dalo zvládnout. Tenkrát ještě nemusela platit tu obrovskou daň ze svého strachu za jeho svobodu, kterou mu pak po kouskách stejně musela dát úplně celou, ať se jí to líbilo, nebo ne.

„Mami, mami, dívej, jak jsem vysoko!“ volal Tomáš vždycky jako malý odněkud z větví stromů. Vždy se ho mezi nimi snažila najít, ale nejdřív viděla jen pár kosů a sýkorek plující po obloze, pak dlouho, dlouho nic, a pak teprve Tomáše.

„Hlavně ať nespadneš!“ usmála se na něj vždycky a letmo mu do té výšky poslala pár vzdušných polibků. Byl to absolutně nepopsatelný pocit vidět ho takhle šťastného, ale to tenkrát ještě nevěděla. Tenkrát si jen lehla zpátky do trávy a listovala časopisem s nejnovější kosmetikou. Přemýšlela o tom, jestli si má objednat rtěnku s tak příšerným názvem, jako je Rosalie. Ale ta barva se jí opravdu líbila, to zase jo.

Je půl druhé odpoledne a Tomáš se právě vrací domů. Ve vzduchu už začíná být cítit léto a slunce mu příjemně hladí pobledlý obličej. Chvíli jen tak zakloní hlavu a pozoruje tu nádheru, ale ještě mu to nedojde, ještě ne. Už ví, že v té první velké životní zkoušce obstál, ví, jak moc na něj budou všichni hrdí, a možná že bude dokonce hrdý i on na sebe, ale ještě si to neuvědomuje. Ještě ne.

Tomášova maminka sedí v kuchyni na židli. Nic nedělá, jen se upřeně dívá na hodiny visící na stěně. Na sobě má stále ještě zástěru z vaření a levou tvář má špinavou od mouky. Pozoruje maso připravené k dušení, z poloviny nakrájenou bagetu a pár nedomytých rajčat. Normálně by o ničem nepřemýšlela a šla tu udělat, ale ne dnes. Uvědomuje si, že v tuhle chvíli její syn už určitě ví, jak dopadl, a hrozně jí ubíjí, že to ještě neví ona sama. A ke všemu to hrozné ticho. Má pocit, jakoby se jí vysmívalo a v každé nekonečné vteřině se na ní řítí vlny pochyb.

Ticho se zdá být téměř nesnesitelné. Naštěstí ji ale zachrání dvojice postarších pánů, která zrovna prochází pod pootevřeným oknem.





„Včera jsem ti, Vašku, jel do toho železářství na Kladno. To by jeden nevěřil, kolik už dneska stojí úplně obyčejný hřebík.“

„Hele, Jendo, co si budeme nalhávat, doba je to šílená. Ale vůbec nerozumím tomu, proč jsi tam

vůbec jezdil, když jsem ti minule jasně řekl, že toho mám doma v garáži spoustu. Matičky, hřebíky, kladívka, všechno ti vždycky rád půjčím!“

Na chvíli jí to uklidní. Má pocit, jakoby jí bylo dovoleno nahlédnout alespoň na chvíli do toho úplně obyčejného dne všech lidí. Představuje si, jaké by to bylo, kdyby teď takhle kráčela parkem i ona se svým synem a nemyslela by vůbec na nic tak důležitého, jak je tomu nyní.

A v tom se ozve klíč v zámku. Matka nejprve ztuhne, ale pak se vzpomene a běží do předsíně vyzvědět, jak to všechno dopadlo. Tomáš se na ní chvíli dívá a v očích má takový zvláštní nepřítomný výraz. Máma se na zlomek vteřiny lekne, protože tahle vteřina se jí zdá nekonečná, ale pak se jí konečně uleví.

„Tak to mám!“ zakřičí Tomáš radostně a skočí matce kolem krku.

A teprve až v tuhle chvíli se mu naplno uleví. Do sytosti si užívá ten pocit absolutního klidu a štěstí, po kterém se mu stýskalo tak dlouhou dobu.

Lázně , Emilie Tichá

„ Už jsou tady! Neslyšíš zvonek?! Běž, prosím, otevřít,“ volala Sofie z kuchyně na svého manžela a přitom chystala občerstvení pro právě přicházející návštěvu.

Za chvíli se ve dveřích objevila postarší paní korpulentní postavy a za ní vyzáblý menší pán s prošedivělými vlasy.

„Marie, vítám tě. Jak bylo v lázních?“ ptala se s nadšením Sofie a odváděla hosty do pokoje.

„Ani se neptej, děvenko. Ještě že už jsme doma,“ lamentovala Marie.

Sofie po této větě lehce protočila oči a vzdechla. Věděla, co ji čeká. Bude muset poslouchat stížnosti a dlouhý výklad o zážitcích z lázní, které si její starší přítelkyně vždy ráda upraví a přibarví.

„Začalo to už první den. Sotva jsem otevřela oči, ti protivní vrabci seděli za oknem a vlašťovky na drátech. Vřískali na celé město, až mě z nich rozbolela hlava.“

„Chápu, to muselo být nepříjemné,“ soucitně pronesla Sofie.

„Kdyby šlo však jenom o to! Pak přišla snídaně. Rohlík celý suchý, káva hořká a mandarinka kyselá.“

Sofie vztáhla ruku ke stolku a nalila všem šálek čaje.

Mírně si protáhla nohy a oddaně poslouchala dál.

„Lékařská prohlídka taky stála za to. Nejvíce u mě doktorka klesla, když jsem zjistila, že používá rtěnku Rimmel. Tuhle lacinou značku prostě nemohu snést.“

„A co pokoj? Měli jste hezký pokoj?“ ptala se Sofie.

Známá totiž Sofii říkala, že tamější ubytování jí vyrazilo dech. Krásnější hotel prý nikdy neviděla.

„Sofinko, co můžeš čekat v lázních,“ řekla s hlubokým výdechem Marie, „představ si, že mě málem zabila polička.“



Kéž by! Prolétlo Sofii hlavou, protože již začínala mít Mariiných historek plné zuby.

I bez jejího barvitého popisu si dokázala představit, jak se v poličce uvolnily šroubky, matičky či hmoždinky a přistály té staré protivné ženské na hlavě.

Potom Marie líčila mladým manželům, jak v lázních sledovala chování otravných důchodců. Nějak jí nedošlo, že mezi ně také patří.

„Haló, vy, nechcete jít s námi dneska do Kauflandu. Mají slevy. Že bychom si udělali takový výlet.“

Toto pozvání se Marie dotklo ze všech nejvíc. Dobrou hodinu si vylévala vztek na skupinu stařen, které ji takto urazily.

„Dáte si buchtu?“

Sofie touto otázkou utnula Mariin monolog. Ta se však nenechala přerušit a pokračovala.

„Co vám budu povídat, každý večer tam ten papoušek vykřikoval! Hrůza! Uši mi to mohlo utrhnout.“

Sofie již ani nevnímala. Dívala se na obrazy, které visely nad klavírem. Proč zrovna já? Proč zrovna já musím tohle poslouchat? Taková nevděčná ženská, ta Marie. Na Sofii začala doléhat únava.

„Jednou večer jsme se chtěli projít v parku. Kráčeli jsme lípovou alejí, včely na mě útočily ze všech stran, listí se mi pletlo pod nohama a ještě začalo pršet. Vrátili jsme se celí mokří.“

Dobře ti tak. Sofie div že tuto větu nevypustila z úst. Rychle se vzpamatovala. V duchu se začala přemlouvat, aby Marii alespoň trochu poslouchala.

„Sofinko, ovšem nejhorší byla vždycky večere! Když nám nepřinesli starý salát, tak to byla pálivá ředkvička nebo kyselá rajče. Ještě nikdy jsem za měsíc tolik nezhubla.“

Sofie přejela Marii pohledem a snažila se najít místo, kde její známá zhubla. Hledala bezúspěšně. V otřesném růžovém tričku vypadala stejně jako před měsícem.

„To snad ne! Jak ten čas běží?! Vždyť už je večer. Přitom povídání jsme se ani nepodívali na hodiny,“ pronesla Marie a snažila se okouzlit přítomné svým obrovským úsměvem.

Sofie se začala pomalu zvedat z pohovky a její oči utkvěly na domovních dveřích. Těšila se na chvíli ticha.

„To nás moc mrzí, že už musíte jít,“ řekla hostitelka. Marie ani nepoznala, jak moc se musela přemáhat, aby tuto zdvořilostní větu pronesla.

„Ach, Sofinko, už bych tam nikdy nejela. Připadala jsem si tam jako na Marsu.“



Špatný den, Aneta Koutová

Vstávat ráno do školy není pro nikoho jednoduché, obzvlášť když má vstávat v pět hodin.



Ještě než zazvoní budík, zakokrhá mi kohout za oknem a hned se celé ráno mění v noční můru. Skvrna od rtěnky značky Strawberry love na bílé košili a polité kalhoty od kávy dobré náladě příliš nepřidají. Já jsem však věčný optimista. Převlékla jsem se a s nadějí v srdci jsem si rychle přichystala kakao. Nakrmit psa Merkura a uřvané andulky mi už nedělalo problém. Čištění zubů se však záhy stalo hororem, kdy přestala téct voda. S telefonem u ucha jsem poslouchala tátovy instrukce, jak se mi snaží vysvětlit použití kleští a šroubováku k obnovení fungování vody. Nepodařilo se. Po krátké výměně názorů s mým otcem jsem zahodila telefon a začala jsem hledat klíče.

Z domu vybíhám o deset minut později. Dům zůstává odemčený, voda stále neteče a já na autobusové zastávce zoufale polykám poslední sousta rohlíku, který byl ke snídani. Autobus právě přijel, avšak má peněženka není k nalezení. Před řidičem vysypávám celou tašku. Všechny učebnice a svačina se rozvalily na schody autobusu. Peněženka však stále nikde.

„Tak jedeš, nebo ne?“ procedil mezi zuby řidič autobusu a odklepal popel z cigarety. „Určitě! Jenom...hned....to najdu...tady je!“ vykřikla jsem s peněženkou v ruce a rychle se začala přehrabovat v drobných. Když už jsem vítězoslavně držela lístek v ruce, sedla jsem si vedle kamarádky. Ta však místo pozdravu se mě jen zeptala, jestli mám ten dlouhý úkol na matematiku, který nám učitelka zadala před dvěma týdny. Náhle mi přeběhl mráz po zádech. Polkla jsem a odpověděla, že ano, ale několik příkladů mi chybí. Bylo mi do breku, když jsem jen pomyslela na to, že žádný úkol v tašce nemám a musím ho celý opsat od svých chytřejších spolužáků.

Cesta ze zastávky do školy utekla nesmírně rychle. Ve škole jsem začala horlivě opisovat jeden příklad za druhým. Když už jsem začala opisovat jeden z posledních, do třídy vtrhla učitelka s tím, že si všechny úkoly vybere a zkontroluje je. Div ne s brekem jsem odevzdala papíry s nedopočítanými příklady.

Další hodinu jsem se jen dívala z okna a pozorovala kosa, který poskakoval na borovici.

„Jak já ti závidím!“ pomyslela jsem si.

O výtvarnou výchovu jsme museli malovat okurky, dýni, papriku a nahnílou mrkev. Když jsem odevzdávala svůj, dle mého povedený, výtvar, učitelka vzala výkres do ruky. Moc zdařilé to není, snad se spokojíš se čtyřkou. Mé sebevědomí už snad nemohlo být menší. Hodina matematiky mi však potvrdila pravý opak.

Vyděšená jsem jen seděla v lavici a uklidňovala se. Nemusí se bát, učitelka snad ten

úkol nebude moc rozebírat.

„Většinou z vás dávám za domácí úkol výbornou,“ prohlásila učitelka pyšně, když vešla do třídy. Pak však její pohled padl na mě. Zamračila se, práskla do stolu ukazovátkem, ukázala nejdřív na mě a pak na tabuli. S velkými obavami jsem přistoupila k tabuli. Obavy byly na místě, neboť celou hodinu jsem musela počítat příklady z domácího úkolu na známku. A jedničku jsem pochopitelně nedostala.

Den se táhl, ale to štěstí, když jsem opouštěla budovu školy, nelze popsat. Děkovala jsem všem bohům, že tenhle den už se chýlí ke konci. Ovšem jak se říká, nechval dne před večerem.

S úsměvem na rtech jsem otevřela hlavní vchodové dveře. Už v předsíni jsem cítila pod nohama mokrý koberec. Voda tekla celý den z umyvadla, které jsem se ráno snažila opravit. Ovšem už jsem neměla náladu cokoli řešit. Zastavila jsem vodu, vzala z lednice těstoviny se sýrovou omáčkou a schovala se do svého pokoje, než někdo přijde.

Všichni mi říkají, že až budu pracovat, na školu budu vzpomínat s láskou. Po dnešku mám pocit, že ti, co mi to neustále připomínají, zřejmě asi nikdy do školy nechodili.

Povídka o kukuřičném poli, Barbora Nováková

„Nejhorší je, že mě tady berete jako samozřejmost!“ křičela máma v kuchyni. Venku parné velmi pozdní odpoledne zahalilo zahradu. „Za celý víkend jsem se ani jednou nezastavila!“

Táta po svém namáhavém fotbalovém zápase otevřel pivo.



„Co bys vůbec pil, tati, kdyby nebylo pivo?“ zeptala jsem se. „Rum,“ odpověděl sarkasticky a oddupal nahoru. Mamka podotkla: „No jo, zase televize!“

Pěkně se naštvála, když slyšela, jak nahoře táta něco brumlá. Vydala se na cestu do schodů a křičela: „A co ty tam říkáš?“

„Nic,“ odpověděl táta.

„Něco jsi přece říkal“

„Nic jsem neříkal,“ vydal ze sebe táta s posměškem.

Také jsem rychle vyběhla nahoru, ze skříně jsem vytáhla malou kabelku a naházela do ní věci potřebné k útěku. Nechtěla jsem to dál poslouchat. Oznamila jsem mamce, že jedu na kolo a jako vlašťovka jsem rychle vyfičela z domu.

Zastavila jsem se u své sestřenice. Svěřila jsem se jí, že potřebuji chvíli klidu, a tak po pár minutách také nasedla na kolo a vyrazily jsme do světa. Její kolo bylo ovšem velmi zvláštní. Bylo už staré. Čekala na své narozeniny, aby dostala nové. Do té doby musela jezdit na kole, kterému skoro upadávaly šlapky a které zvláštně vrzalo. Člověk snad slyšel všechny jeho drátky, šroubky a maticky.

Zahájily jsme výlet cyklostezkou až do malých zahrádek na okraji města. Tam se nám líbilo. Ploty zdobily popínavé okurky, na zemi se válela přezrálá rajčata a z hlíny vystrkovaly své hlavičky ředkvičky. Když už pomalu zapadalo slunce, vracely jsme se po cyklostezce domů. Cestou jsme ještě narazily na kukuřici, která rostla na poli.

„Já vezmu nějakou domů!“ zahlásila sestřenice.

„Já taky. Bude večere,“ smály jsme se.

„Ale do čeho ji dáme? Jindy nosíš prázdný batoh a teď máš malou kabelku,“ vytkla mi sestřenice.

„Nacpu si nějaké do kalhot,“ a taky tak udělá.

Po této operaci jsme se smíchy válely v kukuřici. Najednou mě něco štíplo do nohy. Okamžitě jsem vyskočila a z kalhot vysypala všechny kukuřice. Vypadl s nimi i velký škvor, a tak jsem svůj nápad opustila. Místo toho si sestřenice udělala ze své bundy pytel, do kterého nacpala kukuřice a navlékla si ho přes krk.

Slunce zapadalo, oblohu zdobily mapy jako na Venuši. Vtom jsme v dálce zahlédly dvě černé tečky, které se rychle přibližovaly.

„To jsou psi,“ vykřikla jsem.

„Jsou tu sami? To je divný.“

„Co budeme dělat?“

„Víš, co dělat, když tě pokouše pes? Musíš si dát ruce za krk, aby ti neprokouslí tepnu, a schoulit se do klubíčka. Takhle,“ předvedla sestřenice.

Dala jsem vědět mámě, aby věděla, že kdybychom se nevrátily, ležíme někde jako raněná vrabčátka. „Jedem přes pole,“ rozkázala sestřenice.

„Vždyť je to jak z hororu. Umřeme v kukuřičném poli,“ napadlo mě.

„Musíme. Nasedni!“

Vydaly jsme se střemhlav do nekonečné děsivé kukuřice. Drncala pod námi kola, až se mi udělalo špatně. Celá jsem se třásla vyčerpáním. Stejně tak moje udýchaná sestřenice, kterou škrtil pytel plný kukuřic.

„Tak to tu nech,“ řekla jsem.



To nikdy, bylo vidět na výrazu sestřenice. Sotva jsem ležla. Ztrácela jsem síly v té vysoké kukuřici, která nás v sobě uzavřela. Ještě k tomu se mi zasekl stojánek na kole a vydával zvláštní zvuky, jak narážel jako datel na kovovou konstrukci. Po pár minutách šíleného zvuku se na mě obrátila naštvaná sestřenice se slovy: „Nemůžeš s tím sakra něco udělat?“ Nemohla jsem.

Když jsme se úspěšně dobrodily k lávce, která vedla na pole před naším domem, cítila jsem úlevu, že žijeme. A pak, když jsme se před naším domem rozdělily a já viděla svou sestřenici, jak odjíždí celá špinavá, s bundou přes krk, ve které zůstala jedna kukuřice, a hlavně na svém vrzajícím kole, které jen tak tak tuhle misi přežilo. Musela jsem se smát. Jako hrdina jsem vstoupila do dveří kuchyně, kde seděla máma. Přežila jsem, myslela jsem si, jdeme slavit! Vaše jediné dítě přežilo invazi černých psů i kukuřičné pole! Táta se ale nehnul z místa u televize a mamka si v AVONU vybírala rtěnku. „Líbí se ti odstín Bold Bordeaux? Co myslíš?“

Velké finále, Ondřej Souček

Květnový večer. Praha. Plný stadión natěšených fanoušků. Velké finále mistrovství světa je tu. Čekání je u konce. Oba týmy nastoupeny na hrací ploše. Domácí tým proti týmu Kanady. Čeští hokejisté jsou připraveni využít podpory domácích fanoušků a stát se mistry světa. Hvězdy jsou na soupiskách obou týmů. Mezi české hvězdy patří především Jágr, Kaberle, Straka, Sýkora, Špaček nebo Prospal. Mezi fanoušky vidíme i dva maskoty, kteří se starají o zábavu na stadiónu. Snaží se tančit na hudbu, která zní stadiónem. Před zápasem hrála známá píseň Šrouby a matice. Hráči už jsou připraveni na ledové ploše a vše může začít. Na střídačce domácích ještě probíhá úprava výstroje jednoho z hráčů. Kustod i za pomoci šroubováku vše doladil a hráč se může zapojit do utkání. Hlavní hvězda domácího týmu Jaromír Jágr prožívá fantastickou sezónu a fanoušci doufají, že bude rozhodujícím hráčem utkání. Komentátoři o něm říkají, že hraje, jako kdyby nebyl z naší planety Země. V první třetině jsme gól neviděli. Fanoušci odchází ze svých míst a jdou se občerstvit. Většina si kupuje klobásu s chlebem a zapíjí to pivem.

„Slyšel jsem, že nejlepší klobásy dělají v Litvínově.“

„Vím od kamaráda, že tam jsou skutečně velmi dobré.“

Fanoušci už usedají na svá místa a těší se na pokračování zápasu. Hlasatel na stadiónu hlásí informace o první třetině.

Střely na branku – 13:9, vyloučení – 2:1, zakázaná uvolnění – 4:6

Ve druhé třetině skórovala jen největší hvězda českého týmu Jaromír Jágr. Otevřel tak skóre finálového zápasu a dal Kanadě velké varování. Ta musí ve třetí třetině přidat a dohánět jednogólovou ztrátu. Kanadská obrana nefungovala podle představ trenéra, který se na své střídačce hodně rozčiloval. Největší hvězda hostů Sidney Crosby se v zápase zatím do žádné velké šance nedostal a jeho výkon tak zůstává za očekáváním. Jeden z fanoušků si neodpustil jedovatou poznámku.

„Hej, Crosby, zavolal drze fanoušek, neumíš dát gól.“

V průběhu druhé přestávky se fanoušci baví show na ledu. Vybraní diváci se snaží trefit puk do branky a vyhrát tím zajímavé ceny. Zbytek arény je povzbuzuje, jako kdyby to byli hokejové hvězdy.



Třetí třetina začíná. Martin Straka hned v úvodu zvyšuje gólem z přesilové hry vedení na 2:0. Finále se pro český tým vyvíjí velmi dobře. Poslední minuty finále. Kanadčané se chystají k závěrečnému tlaku. Odvolávají brankáře a hrají v šesti. Po faulu jednoho z domácích má Kanada výhodu dvou hráčů. Hostům se daří snížit, ale poslední momenty zápasu už čeští hokejisté zvládli a po vítězství 2:1 se stávají mistry světa.



V ochozech sledujeme výbuch obrovské radosti. Většinu lidí v hledišti se splnil sen. Navštívili finále mistrovství světa a ještě slaví vítězství svého týmu. Fanoušci křičí jména střelců. Jaromír Jágr a Martin Straka nadšeným fanouškům děkují a se svými spoluhráči jdou převzít medaile a pohár pro mistry světa. Teď následuje už jen tento slavnostní ceremoniál, rozhovory s novináři a pak už jen dlouhé oslavy. Na předání medailí přišel i pan prezident, který celý tým čerstvých mistrů světa pozval na slavnostní večeři. Hráči, trenéři i zbytek realizačního týmu si pochutnávali na připraveném jídle. Hráči si užívali dobrého jídla a pití, ale náš trenér, který je známým vegetariánem, si dal jen salát s okurkou, rajčaty, paprikou, sýrem a olivami. Následovalo týmové focení a poté oslavy s fanoušky na Staroměstském náměstí. Náměstí bylo plné hokejových nadšenců, kteří skandovali pokřiky a jména svých oblíbenců. Trenér české reprezentace fanouškům slíbil, že se tento úspěch pokusí příští rok se svým týmem zopakovat.

„Děkujeme vám za podporu. Moc pro nás znamenala. Uděláme vše, abychom tento úspěch zopakovali“ řekl trenér na závěr oslav.

Nám nezbývá nic jiného než čekat na příští mistrovství a věřit, že trenérova slova se vyplní. Momenty radosti po zisku zlata jsou úžasné a rádi bychom si je zopakovali.

Strastiplná cesta jednoho Antonína, Ondřej Paur

„Antoníne, sakra, kde jsi?! Zase máme na zahradě špačky!“ řvala na svého muže Ludmila.

Hm, Antonín musí odhánět špačky, Antonín musí odhánět krtky, Antonín musí prošťouchnout ucpaná kamna, ale že mě bolí zub a začínám mít horečku, to nikoho nezajímá! zabrumlal potichu Antonín.

„Už letím, ženo!“ dodal o něco hlasitěji a vyběhl z kůlny, koště třímajíc v ruce. Oběhl pár koleček po zahradě, koštětem se oháněl hlava nehlava, polámal jeden okrasný keřík, vyděsil souseda, z dýňového záhonu udělal dýňový salát a nakonec se mu přeci jen podařilo špačky odehnat.

„Podívej se, co si udělal s naší překrásnou zahradou, ty nemotoro! A koukni, co ti špačci udělali s naší vinnou révu! Museli tady být v noci snad pětkrát!“

„Ne, ženo. osmkrát. A pokaždé si mě vyhnala ven abych je zastrašil“ reagoval pochmurně Antonín.

„Aspoň vidíš, jak špatně to děláš!“ odvětila panovačně Ludmila „a propána, ti zmetci přetrhali drátky, po kterých rostlo víno! budeš muset skočit železářství a koupit nové!“

„Železářství? Ale vždyť to je přes celé město!“

„Já chci mít sladké bobule, ty chceš mít brambory s okurkou, tak ať už jsi zpátky!“

Antonín si vzal svůj ruksak, velikostně zhruba na tři melouny a se zachmuřeným pohledem se vydal vstříc maloměstu.

Šoural se směrem k železářství, bručel na všechno a na všechny, nad hlavou mu prolétl orel a nakonec přišel k železářství. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Od pultu se zvedl malý mužik a s vlezlým úsměvem povídá: Krásný den, přeji! Copak byste rád, mladý muži?



„To víte, žena mě posílá, že prý mám koupit dráty na víno“ odvětil Antonín, potěšen obchodníkovou lichotkou.

„No tak když váš žena posílá, to určitě nemůžete přijít s prázdnou! Kolik byste si ho přál?“

„3, 4 metry by mohly stačit.“

„Ale že jste to vy, tak vám dám exkluzivní nabídku, sice mám množství omezení prodávat jen 5 metrů najednou, ale vám, mladý pane, prodám klidně 8 metrů, protože vidím, že ho fakt potřebujete!“

„No, ale, mně budou stačit ty 4.“

„Chcete snad udělat ženě radost, ne? Takže odměřuji 12 metrů pro spanilého pána.“

„Ale...“

„Tady máme 13 metrů pro pána a dělá to 390 korun,..i když to je takové ošklivé číslo, takové nezaokrouhlené, že? Takže 400.“

Antonín vyděšeně vysypal všechny peníze na pult a začal počítat.

„Ale já mám jen 396.“

„Ale to vůbec nevadí, pane, já si vezmu tady váš ruksak a můžete jít, nashledanou a žijte blaze!“

Antonín se s drátem v ruce vymotal z železářství, cestou ještě srazil poličku s hřebíky a omylem kopl do velkého kladiva, které stálo opřené u dveří. Konečně se vydal na ještě delší cestu domů. Z otevřeného okna ještě zaslechl: „Heej, Blaženo? Hádej co se mi povedlo prodat? Ten starý rezavý drát, co se nám válel na půdě. Konečně budeš mít na tu novou rtěnku Ducklips, o které si mi říkala.“

Antonín se potácel od jednoho kraje cesty k druhému, drát se mu zatím rozmotával a značný kus už táhl za sebou. Jak šel, postupně mu docházeli síly a musel si čas od času sednout.

Slunce už zapadá, ach jo, já tam snad dnes ani nedorazím!

Po nesčetných kilometrech, mírnou dehydratací, bolavýma nohama a už pod rouškou noci, dorazil Antonín konečně domu. Drát jen přehodil před klepadlo před domem, otevřel domovní dveře, udělal pár kroků a padl k zemi vyčerpáním.



Když přišel k vědomí, bylo už zase světlo a sýkorky zpívaly, Vstal a potěšeně si uvědomil, že prospal úplně celou noc. Vyšel před dům, uviděl Ludmilu zamotanou do drátu, jak sebou škube a chraplavým hlasem na něj řve: No to je dost! Můžeš mi vysvětlit, proč si nevstal dřív? Jsem tu zamotaná už od té doby, co si přišel domů. Slyšela jsem nějaký rámus, tak jsem se šla podívat ven, zakopla jsem a spadla přímo do toho drátu. Tak tam nečum a pojď mě rozvázat!

Antonín byl nejdřív zděšen tím výrazem, jako kdyby spadla z Marsu, ale víte co? Takhle dobře se už dlouho nevyspal.

Strach z neznáma, Hana Sušánková

Otevřela jsem unavené oči. Hrubý zvuk budíku se opakoval už poněkolikáté. Jak moc jsem ten zvuk nenáviděla. Usnula jsem sotva na dvě hodiny a chvíli jsem doufala, že se probudím v jiném světě. Ještě chvíli jsem ležela pod peřinou, pak jsem se zvedla a posadila se. Na chvíli se mi zatočila hlava. Postavila jsem se, pomalu došla k budíku a zaklapla jsem ho. Tohle ráno by se správně nemělo stát. Pokojem se rozlilo náhlé ticho. Dneska byl pro mě důležitý den. A taky jsem to tak cítila. Moje srdce bilo jak splašené. Byla jsem ospalá, unavená a bez nálady již několik dní a dnes se to mělo vyřešit.

Po kuchyni se rozezněl ptačí zpěv. Byly to hodiny, které jsem koupila před několika lety. Bylo na nich dvanáct druhů ptáků a každou hodinu se ozval jiný.

Už jsem ty zvuky znala nazpaměť, tohle byl datel. Zapnula jsem rychlovarnou konvici. Ačkoliv jsem neměla hlad ani chuť k jídlu, udělala jsem si automaticky snídani. Plátkový chléb jsem vložila do topinkovače a mezitím jsem vyndala máslo a nakrájela mrkev, okurku a kedlubnu. Máslo jsem šetrně natřela na chleba, poskládala vedle něj zeleninu. Zalila jsem si čaj, postavila se k oknu a dívala se ven. Přemýšlela jsem, než mě ze zasnění probral zvuk poštolky. Do chleba jsem si ani nekousla, odešla jsem se obléknout a připravit. Když jsem se na sebe podívala v zrcadle, trochu jsem se zděsila. Fialové kruhy pod očima byly mnohem výraznější než včera. Učesala jsem si rozčuchané vlasy a začala nanášet vrstvu make-upu. Pak jsem sáhla po jediné rtěnce, co jsem doma měla. Nosívala jsem ji jen na zvláštní příležitosti, ale dnes jsem si jí vzala spíš instinktivně. Byla to temně rudý odstín Batlips. Když už jsem byla nachystaná, dopila jsem už studený čaj a popadla kabelku. Cesta tam mi zabere celkem dost času. Při odchodu mě doprovázel zpěv mandelíka.

Obula jsem si černé kozačky a vyrazila. Prošla jsem zahradou, která byla v opravdu zuboženém stavu. Všude v holých zamrzlých záhonech se válely kusy drátěnky, šroubky, hřebíky a matice. Už to tam všechno leželo nějaký čas, ale pořád jsem se nepřiměla k tomu to uklidit.

Vylezla jsem před branku a zaslechla jsem dvě ženy „Slyšela jste včerejší zprávy?“ zeptala se první.

Ne, přišla domů až v jedenáct.

„Tak to jste o dost přišla, ta nemoc je rozlezlá už všude a nikdo si není jistý, odkud to přišlo.“

„Ale prosím vás, zase tak hrozné to nebude ne? To je zas nějaká fáma, co si vymysleli.“

„Ale ne, já už vím o pár lidech, co to možná mají“ dořekla smutně slečna, co právě zametala chodník před domem.

Dál pak probíraly, koho konkrétně mají na mysli, ale to už jsem pádila pryč.

Měla jsem je okřiknout, ne nechtěla jsem být taková.

Cesta mi ubíhala až příliš rychle, dívala jsem se jen do země na dlažební kostky a snažila se zhluboka dýchat. Až se přede mnou objevila bílá budova.

Vstoupila jsme do ní, vystoupala do třetího patra a posadila se na plastovou židli. Můj zrak se upřel na protější stěnu. Tam bylo několik obrázků, očividně namalovaných dětskýma rukama. Byly na nich planety. Nejkrásnější byl obrázek přímo naproti mně zobrazoval planetu Neptun. Krásné světlé barvy ke mně přivedly jakýsi klid.

Podívala jsem se na hodinky. Byla jsem tu správně. Včera mi volali, měla jsem přijít v deset.

Otevřely se dřevěné bílé dveře. A sestřička se na mě usmála.

„Dobrý den.“

„Dobrý den“ odvětila jsem a sarkasticky jsem se usmála.

Vešla jsem do místnosti, kde na už na mě čekal doktor.

„Máte štěstí, příznaky, které jsme u vás zaznamenaly, už dále nevykazují o nemoci. Jste zdravá.“



Velký nákup před Velikonoce, Kristýna Vaňková

„Co jsme to měli nakoupit?“ zeptal jsem se mladšího bráchy otráveně. Vůbec se mi tady nechtělo být – podobně jako bráchovi. Lísteček s nákupem na Velikonoce jsme samozřejmě nechali doma. Ani jednoho z nás nenapadlo dát ho do peněženky.

„Já tu jsem pro věci na fyziku, a žrádlo pro Sýkorku, to co ty máš koupit na Velikonoce, mě absolutně nezajímá,“ řekl jeho oblíbeným sarkastickým tónem.

„Nechápu, jak si mohl toho našeho papouška, co vypadá jako tučňák, pojmenovat Sýkorka,“ odrkl jsem si. Nemělo nejmenší cenu komentovat jeho nezáměr o rodinný nákup na Velikonoce, byl už zkrátka takový – typický kluk z Marsu. Já, já jsem normální pozemšťan na rozdíl od něj.

„Můžeš navážít tři kila těch brambor?“ zeptal jsem se ho. Byl jsem překvapený, když to opravdu udělal, i když si u toho mumlal něco o tom, že jsem pitomec.

Sám jsem kilo nandal mrkve a se dvěma celery je dal do nákupního vozíku, který před sebou tlačil brácha. Alespoň něco že dělal.

„Vím, že jsme měli koupit čtyři majolky, hořčici, kilo gothaje v celku, to kupujeme každý rok na salát,“ řekl brácha, „něco na chlebičky, sýry, další salámy, jo a neříkala máma něco o okurkách?“

Brácha povídal něco dál a dál, bohužel si toho pamatoval asi tolik jako já. Přestal jsem ho vnímat a nechal ho mumlat dál. Chodili jsme po tom velkém krámu a do vozíku jsme dávali věci, které jsem si pamatoval z toho seznamu. Cukry, mouky, balík sodovky, šťávu, majoránku, pepř, sůl. Pokud bychom na něco zapomněli, skočil bych pro to do obchodu ještě odpoledne.

„Tebe už jsem dlouho neviděla, Anežko!“ vykřikl někdo. Anežky odpověď už jsem neslyšel a ani jednu z osob jsem neviděl. Brácha je nevnímal, pořád něco brblal. Všiml jsem si akorát, že si do vozíku dal baterku a dvě malinké žárovky. Zřejmě jeho věci na fyziku. Řekl jsem mu, počkej tady.



Šel jsem ještě pro salátové okurky, které jsme zapomněli. „Taky tě miluju,“ řekla nějaká paní s výrazně namalovanými rty. Ta rtěnka vypadala divně a nejspíš měla nějaký pitomý název jako Vášnivá noc. Naše máma má doma taky jednu.

„Hlavně mi nezapomeň koupit ty noviny,“ odpověděl jí dotyčný. Bylo mi divné, co to říká. Až pak mi došlo, že se to ozývá z telefonu, který měla ta paní u ucha. Měla ho hrozně nahlas.

Vrátil jsem se k bráchovi i s okurkami a doufal, že máme všechno. Všiml jsem si, že do vozíku jsem přihodil pár věci. „Ty hřebíky a drátky doma

máme, ne? Tady je nemaj,“ řekl mi brácha. Odpověděl jsem mu, že určitě ano. Uvědomil jsem si, že jsme v obchodě strávili skoro celé dopoledne. Výborné.

„Půjdem k týhle pokladně, je tu málo lidí,“ navrhl brácha a já jsem souhlasil. Začali jsme vyndávat věci na dlouhý pás. Ten pán byl dost nepříjemný, neodpověděl nám na pozdrav a dost se na nás mračil. Nelíbil se mi ani trochu.

Měli jsme velký nákup a zřejmě se slušelo nechat mu dýško. Neudělal jsem to, nenasoužil si ani korunu.

Snad není každý jako on.

Když jsme přišli domů, zjistili jsme, že jsme překvapivě nic nezapomněli a ještě koupili něco navíc. Máma pustila brácha ven a já jí pomohl s přípravami na Velikonoce.

Nakonec se ten den, až na toho nepříjemného chlápka za pokladnou, docela vydařil.

Sobota, Radek Štovíček

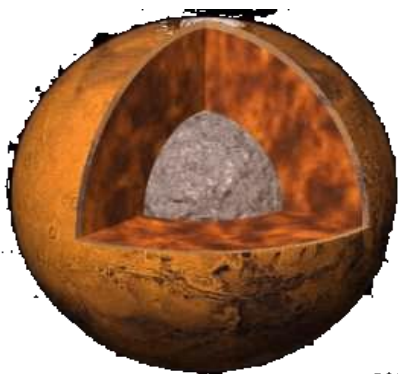
„Koukej už sakra vstávat, Edo!“ bylo slyšet maminku, jak volá přede dveřmi.

Nejnepříjemnější část dne, vstávání. Nebylo nic, co by Eda nesnášel víc. Ještě horší ovšem bylo, když ho vzbudil nějaký nepříjemný zvuk jako třeba skřehot sýkorek a pěnkav. To ho dokázalo podráždit ještě víc. Převlékl se z pyžama a vyrazil do kuchyně. Snídaně patřila jeho oblíbenějším ranním činnostem. Najednou spatřil na stole nakrájená rajčata s mozzarelou a ledový salát. Myslel si, že je to vtip, ale maminka mu ihned vysvětlila, že se rozhodla jíst zdravě, a tak doufá, že jí v tom zbytek rodiny pomůže. Eda se jen otráveně otočil na patě a zamířil zpět do pokoje. Lehl si ještě do postele a doufal, že maminka bude zrovna tento den méně aktivní a nechá ho ještě nějakou chvíli odpočívat. Nestalo se. Po deseti minutách maminka vlétla do pokoje a dala se do řevu, jak si dovoluje ještě ležet.

„Kdo jako za tebe posbírá ty věci na zahradě? Prosila jsem tě, abys je uklidil, a ty si to zase neudělal!“ nahněvaně vysvětlila maminka svému synovi.

Eda se nasoukal do mikiny a vykročil na zahradu. Sebral rýč, ovšem nic jiného na zahradě

neviděl. Rozešel se tedy směrem ke kůlně, ale vtom najednou šlápl na něco tvrdého a následovala tvrdá rána do ramene. Hrábě. Naštěstí násada zasáhla jen rameno a ne hlavu. Naštvaně hodil oba zahradní nástroje do kůlny, ze které v ten moment vylétlo hejno vrabců. Před kůlnou ležel míč, který tam zapomněl jeho mladší bratranec, když byl na návštěvě, a tak si Eda s chutí párkrát do míče kopnul a udělal si pár žebráčeků. Poté šel zpět do domu, a jakmile zabral za kliku, čekal ho hned další úkol. Odnést staré pečivo sousedce, prý pro slepice. Eda jen pokývl, ovšem zamířil radši do kuchyně, jelikož ho začal sužovat hlad.



Otevřel lednici a v té nenašel nic než ovoce a zeleninu. Vzal si jen rohlík a odešel. Sedl si na gauč a pustil si televizi. Dávali „Mars útočí“. Zaslechl, jak se tatínek ptal maminky, jaké bude počasí, ale ta mu jen odpověděla, že odpoledne má být hezky, ale večer mají přijít přeháňky. Eda si naštvaně zvýšil hlasitost televize. V gauči nahmatal něco zapadlého v mezeře mezi matracemi. „Rimmel London“ stálo na obalu malé kulaté tuby. Hodil tubu na stůl a dál

sledoval televizi. Vtom přišla jeho sestra a začala ho mohutně přemlouvat, aby to přepnul. To byla ta poslední kapka do Edova vědra trpělivosti, a tak zahodil ovladač a šel k sobě. Pustil si počítač a začal projíždět novinky ze světa. Po nějaké chvíli našel článek o tom, jak nějaký chlapec v Rusku zvládl v 15 letech vytvořit zdrojový kód pro programování vesmírného programu NASA. Edovi se honilo hlavou, to nemůže v patnácti udělat.

Po hodině brouzdání po stránkách internetu ho přestalo bavit tupé zírání do obrazovky. Vstal ze židle a rázným krokem si to zamířil přesně k té tašce plné pečiva, kterou měl odnést sousedce pro slepice. Po cestě přemýšlel, na jaký způsob by si maso z kuřete dal a které maso mu vlastně chutná nejvíce. To už ale došel ke zvonku paní sousedky, zazvonil a tašku s pečivem položil za vrátka. Byl to signál, který měla jeho rodina domluvený se sousedkou pro dodávku tvrdého pečiva.

Když se vrátil domů, tak se domem začala linout vůně pečeného kuřete. To jeho otec už nemohl vydržet po jídání zeleniny, a proto se pustil do vaření plnohodnotného oběda pro zbytek rodiny. Eda nadšeně doběhl do kuchyně a po krátké chvilce přemlouvání otci pomohl škrábat brambory, ale jen proto, aby je mohl jíst i on sám. A tak mamčiná diéta nedostala nikoho.